

IM og Danmarksmester

Erik Pedersen

11. september 1958 - 20. januar 2013

Erik Pedersen var et af Danmarks største skaktalenter og nåede i sin forholdsvis korte aktive karriere at vinde både danmarksmesterskab og flere internationale turneringer.

Erik lærte spillet som 9-årig, men begyndte først for alvor med skak et par år senere, da astma tvang ham til stillesiddende. Han optrådte første gang på skakscenen for 40 år siden, hvor han i Aalborg spillede på et udvalgt nordjysk juniorhold mod Göteborg og vandt 2-0 på 10. bræt. Erik blev den bedste ud af et kuld af talentfulde juniorer, der under Frits Ørbæk Hansen var blevet udruget i Thisted under og efter den historiske Fischer-bølge i starthalvfjerdserne. Erik var således 14 år, og vi skulle hurtigt sande, at vi her havde

at gøre med et talent af en anden kaliber, end vi plejede at møde på disse breddegrader. Han blev således bymester i Aalborg (i voksenrækken!) både i 1976 og 1977, og i 1976 vandt han eliteklassen ved DM i Århus. Han var nu klar til debut i landsholdsklassen i København i 1977, og samme år blev han junior danmarksmester, en titel han med endnu en sejr året efter som den foreløbig eneste har vundet to gange.

Da han efter studentereksamen i 1978 flyttede til Århus og meldte sig i Nordre Skakklub, var hans skak-sult enorm. Periodevis forsvandt spillelysten, da pædagogarbejde og andre civile gøremål forekom vigtigere. Men i 1983 begyndte han igen at få appetit, og turneringssejre i

Erik Pedersen som danmarksmester 1990.

Vejle 1984, Trnava 1985 og London 1986 vakte behørig genlyd i den danske skakverden.

Turneringssejren i Vejle var nærmest sensationel og sluttede med tre Caro-Kann sejre (med sort, vel at mærke) i træk mod stærke internationale mestre, Kristiansen, Arnason og Pokojowczyk!

I Trnava i Slovakiet var han lavest ratet i stormestergruppen, og var

*Erik Pedersen
i Skakligaen 2005/06:*

8. runde

 Erik Pedersen
Aalborg Skf. (2408)

 Kåre Kristensen
Nordkalotten (2314)

Slavisk / D12

Med sit behagelige væsen var Erik et menneske, som næsten alle havde en positiv oplevelse af. For mit eget vedkommende var denne oplevelse tilsat den særlige oplevelse og deraf følgende respekt, at da jeg i 1980 for første gang satte mine ben i en skakklub (Nordthy Skakklub – få år tidligere Thisted Skakklub, som Erik

repræsenterede med så stor succes), var det Erik, der venligt tog imod og forestod juniorundervisningen. Han havde tilmed den fornødne tålmodighed til at spille nogle partier uden skakur mod os håbefulde nybegyndere, uanset at partierne naturligvis kun kunne få ét resultat.

Mange år senere blev så det, der skulle vise sig at blive vores eneste parti med klassisk betænkningstid, spillet. Erik havde en fremragende slutspilsteknik, så partioplægget var at tilstræbe så skarpt spil som muligt for at få ham ud af de vante rammer. Måske en fornuftig analyse, men det viste sig dog, at også Eriks taktiske evner oversteg mine.

1. d4 d5 2. Sf3 Sf6 3. e3 Lf5 4. c4 c6 5. Sc3 e6 6. Sh4 Lg6 7. Db3 Db6 8. Sxg6 hxg6 9. Ld2 Sbd7 10. Le2 dxc4 11. Dxc4 Ld6 12. 0-0-0!? 0-0

Med modsatte rokader opnås det ønskede skarpe spil, men...

13. h4 c5 14. h5 gxh5 15. g4!? Tfc8 16. Dd3 hxg4 17. Tdg1

Det trækker op til alvorlig storm, men Sort er dog ikke uden modchancer.

17... cxd4 18. exd4 e5? 19. Lxg4 exd4 20. Lxd7 dxc3

Nu forventede jeg 21. Lxc3 med en uklar stilling, hvor Sort kæmper videre (der kan dog ikke spilles 21... Sxd7, da 22. Txg7† Kf8 23. Txf7†! fører til mat), men Erik havde set noget helt andet:

faktisk kun kommet med på afbud. I løbet af turneringen var en GM-norm endda inden for rækkevidde, men udsigten til turneringssejr og sikker IM-norm medførte forståeligt nok en forsigtighed til sidst. Foruden Bent Larsen havde kun Curt Hansen og Carsten Høi til da hentet danske førstepladser i stormesterturneringer.

Erik Pedersens IM-titel kom i hus med hans tredje turneringssejr i Nat West turneringen i London. Han skriver i Skakbladet, at han ellers ikke var særlig godt forberedt ved denne lejlighed, men at dette opvejedes af en stor spillelyst og determinisme. Sammen med det nødvendige held, dette resulterede i (Eriks egen udlægning), kom IM-normen i hus med et helt points luft til kravet. I 1987 deltog han på det danske landshold ved EF-turneringen og scorede 4 af 7 uden nederlag, og i 1988 vandt han sit parti i en landskamp mod Sverige. Firserne blev således Eriks glansperiode og karrieren kronedes med danmarksmesterskabet i 1990. Erik vandt fortjent påsketurneringen i Randers på deling med Ove Kroll, og omkampen blev vundet sikkert med 2½-½.

Eriks turneringsdeltagelse gik nærmest i stå herefter, men i alle årene var Erik trofast holdspiller i

Nordre, for hvem han var med til at hjembringe fem danmarksmesterskaber, og senere Århus Skakklub, hvor det blev til tre DM-sejre.

I 1996 fik Erik konstateret en alvorlig bindevævssygdom, og var herefter 'et dårligt liv' for nu at bruge forsikringsjargon. Heldigvis fik han lov at vise sine evner på skakbrættet mange år endnu. Han spillede stadig topbræt i Århus, og fra 2002 spillede han et par sæsoner førstebræt for Nordthy, og var næsten et sikkert point hver gang. Fra 2005 spillede Erik for Aalborg Skakforening og scorede i fire sæsoner 13½ af 26 på 2. bræt i Skakligaen – ikke så ringe endda, som vi vil sige på nordjysk!

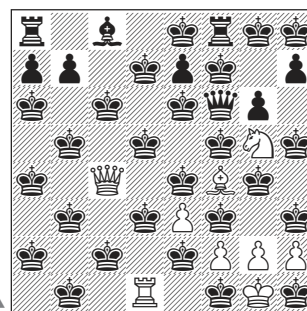
Erik var som menneske noget af det mest omgængelige, man kan forestille sig. Altid venlig og generøs. Men på skakbrættet skulle man ikke tage fejl: Bag det stilfærdige ydre gemte sig en tiger! Skakopdragelsen fra ungdomsårene betød, at spillestilen var sund og bygget på positionelle principper. Med hvid altid en 'd4-mand' med hang til specialvarianter med b3, og som Sort oftest Caro-Kann og Benoni-opstillinger. Men når fordelene skulle realiseres, så kunne han sandelig kombinere, og i åbne slagsmål virkelig fighte og tænke langt.

Sygdom gjorde de sidste år ubarmhjertige, men Erik beklagede sig ikke og udtrykte kun taknemlighed for alt, hvad skakken havde givet ham. Vi skakspillere kan kun trøste hans nærmeste med, at skakspillet i høj grad var med til at give ham identitet.

Bjarne Sønderstrup

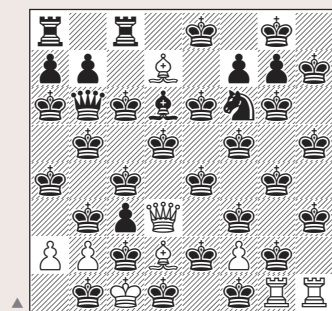
Fra turneringssejren i Trnava 1985:

♔ IM Igor Stohl

♔ Erik Pedersen

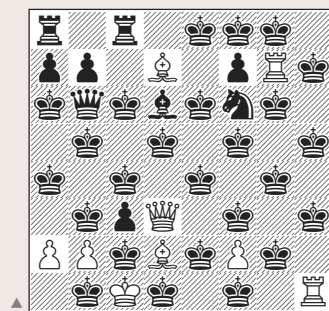
23. Dd5! e6 24. Dd6 Kg8 25. Se4! Df5 26. Lh6 b6
26... Te8 27. Sg5 med truslerne 28. Dc7 og De7 var også håbløst.
27. Lxf8 Lb7
Eller 27... Dxf8 28. De5
28. De7 1-0

21. Txg7! Kf8

Besyderligt nok, så er Hvid nødt til at nøjes med remis, hvis Sort tager tårnet: 21... Kxg7 22. Lh6† Kg8 23. Tg1† Kh8 24. Lg7† Kg8 25. Lh6†(!), da der ingen mat er efter 25. Lxf6? Kf8, hvor Sort i stedet

kommer til forbløffende stærkt modspil. Jeg husker tydeligt, at Erik viste mig varianterne efter partiet, for jeg var overbevist om, at tårnet var tabu, og havde intet set af dette.

22. Txf7!

Denne gang er der ingen vej uden om at slå tårnet, da alternativet er mat i næste træk. Men Erik havde regnet frem til mat efter Txf7 (hvad der er i højst 12 træk):

22... Kxf7 23. Th7† Sxh7 24. Dxb7† Kf6 25. Df5† Kg7 26. Dg4†
Nøgleskakken – nu kommer løberne med i angrebet.
26... Kf7 27. Le6† Ke8 28. Dg8† Lf8 29. Df7† 1-0

Et lidt atypisk parti for Erik? Måske, men hvis man var i tvivl, så kunne Erik bestemt også spille angrebskak, hvis han blev tirret til det.

Kåre Kristensen